בז רבינו חננאל מותר . (ואיתמר) [ואיתימא]רב בפליתו פותר ופקשינו כי מכדי פרישה עבידא אליבא דר׳ יוחו ור׳ שמעאל ור"ע מארבעה ואליבא דר' אלטור בו ששמשה קודם הפרשה בלילי שבת מחורה היא תישרי שכינה מליליא בסתר דברתי כן עלתה והדר אקשינן . אם כן ור'ע מצפרא ארבעה לר"ע תשמש כולא יומא ולר' ישמעאל חשמש עד צפרא דחמשא דהא ד' עונות כהלכתו מכלל יצחק א"כ יאמרו הללו הולכין לבית הסבילה 155-73 התורה. ואיליו שאומרים עליהן הולכין לבית המכילה זרע בלילי שבת שאילו לא פירשו ביום רביעי מיסמא שפולמת וצרירי לתיחרל לצפרא דשבתא . ואיכא בהא מילחא מוניא ולא תורה והללו ילכו לבית המבילה . ואיכא מן דגרסי בהדין קושיא דלעילא נמי ולר׳ אלעור בו עוריה חשחש ביסמא דחמשה . ולא צריכה מילתא להכין איכפת ליה (שמשה) אם [תשמש]בחמש'עד שקיעת החמה אם לאו ולא צריך אלא משהו מן המשה וכולי יומא דמעלי[שבתא]ימשהו מן ומהשינו והא חרולי יוח היו סבורין שפירש ע"פ הדבור עד נינהו . ומפרקינן ראויה תורה להינתו למכולי ש שאמרה להם לפורה שמדעתו פירש יום. ואיכא דמקרמי וגרסי ליה להאי קושיא ולהאי פירוקא אוקימתא דמילי דר' ישמעאל ור' עקיבא כד' יוםי ואיכא דנרמי אנפי חד דדניא סושיא על ר'ע דאמר במקצת יומא(דחמש')[דארבעה] שמשלימין כשיעור הזת מה שיצא מיום חמישי . מסאה היא שאפשר על רר"ע שיש אשה שפולחי היא צריכה הערב שמש וכל נשים שהיה להן כן מבולי יום אינון . ועוד אית ליה להאי נפא אחרינא כי אמרי

בסלסת אמר לסו מלום הגבלה . שהדברים שנאמרו לו בשני ירד הדורם כמחר . אין זו דרשה גמורה אלא משמע דהיום ממש דאי לערב ואמרן לישראל כדכתיב ויבא משה ויקרא לזקני העם וגו׳ בי לאו הכי אין זה מדעתו : רבוד ישראל כו׳ . וא"ת מאי ולמחרת השכים ועלה וישב משה את דברי העם וגו' כדאמר כל בקאמר (*דהוסיף) מדעהו דאורייתא הוא דק"ו ניתן לידרש וי"ל דלא פפא עליותיו בהשכמה היו ובו ביום נאמר לו הנה אנכי בא אליך בעב וגו' הוי ק"ו גמור דשאני התם משום עשרת הדברות: ומלות הגבלתם דהשמרו לכם עלות תורה אור

בתלתא אמר להו מצות הגבלה בארבעה

עבוד פרישה ורבנן סברי בתרי בשבא

איקבע ירחא בתרי בשבא לא אמר להו ולא

מידי משום חולשא דאורחא בתלתא אמר

להו ואתם תהיו לי בארבעה אמר להו מצות

יום אחד הוסיף משה מדעתו דתניא "ג'

דברים עשה משה מדעתו והסכים הקב"ה

עמו הוסיף יום אחד מדעתו ופירש מן האשה

ושבר את הלוחות הוסיף יום אחד מדעתו

מאי דריש היום ומחר היום כמחר מה למחר

לילו עמו אף היום לילו עמו ולילה דהאידנא

נפקא ליה ש"מ תרי יומי לבר מהאידנא

ומנלן דהסכים הקב"ה על ידו דלא שריא

שכינה עד צפרא דשבתא ופירש מן האשה

מאי דריש נשא קל וחומר בעצמו אמר ומה

ישראל שלא דברה שכינה עמהן אלא שעה

נכונים וגו' אל תגשו אני שכל שעה ושעה

שכינה מדברת עמי ואינו קובע לי זמן על

אחת כמה וכמה ומנלן דהסכים הקב"ה על

הא אמרינן יום אחד הוסיף משה מדעתו

ת"ש שלישי שלישי בחרש ושלישי בשבת

קשיא לרבנן אמרי לך רבנן הא מני ר' יוסי

דברי העם אל ה' וכתיב ויגד משה את

דברי העם אל ה' מה אמר לו הקב"ה למשה

ומה אמר להם משה לישראל ומה אמרו

ישראל למשה ומה השיב משה לפני הגבורה

זו מצות הגבלה דברי ר' יוסי בר יהודה

רבי אומר בתחילה פירש עונשה דכתיב

וישב משה דברים שמשבבין דעתו של אדם

וקבע להם זמן . חימה לר"י דהיא הנותנת דמשום שקבע להם זמן הדעו שבאותו יום עוריה ורבנן מן חמשה. ולכולהו כל אשה ודאי תדבר שכינה עמהם הולרכו לפרוש אבל הוא מספק למה יפרוש אם פלפה שכבת זרע וי"ל דלהם נמי איכא ספיקא שמא לא תפלוט והכי עביד ק"ו ומה ישראל דשבתא אמאי איתאחרא שקבע להן זמן וא"כ לא הין לריכים עד לצפרא . לפרוש משום קרי דביום אחד היה די אפ"ה משום חשש פליטה שהיא במחשבה למהוה ביסמא קלה הוזקקו לפרוש אני שלא קבע לי זמן וים חשם קרי שהוא חמור לא כ"ם אליבא דר' ישפעאל

שיש לי לפרוש: ואתה פה עמוד עמדי. וח"ת דארבעה. והרי חמש מכלן דפירש משה מדעתו עונית עד צפרא דשבתא קודם ושוב הסכים הקב"ה על ידו שמח זה הוח לווי גמור שלוה לו אינא עד צפרא דשבתא לפרושותירן ר"ת דחם איתא דמחמת נ' ימים . ופרקינדא"ר לווי הקב"ה פירש ולא מדעתו היאך היה מערער אהרן ומרים דכתיב ותדבר מרים ואהרן במשה אלא ודאי מתחלה פירש ממנה לגמרי משה המדעתו ואע"ג דהסכים הקב"ה על נשים שפלפו קידו מ"מ נתרעמו עליו לפי שחילו לא פירש מדעתו לא היה הקב"ה מסכים הות ב"ל בקב"ה מסכים הות בדרך "שארם הולך בה מוליכין שייה אותו שהרי לאהרן ומרים לא אמר לפרוש אע"ג שגם עמהם היה מדבר ומיהו קשה דמשמע במדרש שלא ידעו זמן גדול שפירש ממנה גבי אלדד ומידד שהיו מתנבאים שאמרה מרים חשרי נשותיהן של חלו שנתמנו בעליהן פרנסין על הליבור אמרה לפורה אוי להם לנשותיהם של אלו שמיום שנתייחדה שכינה עם אחיך פירש ממני מיד ותדבר מרים ואחרן פל במשה משמע שלא ידעו קודם לכן וכי לא ידעו הא דכתיב ואתה פה שמוד עמדי ואור"ת דודאי ידעו אבל

ממנה מתחלה: בומה פסח כו׳. אין זה ק"ו *גמור דאם מומר אסור בפסח שהוא קרבן מ"מ לא היה לו למכוע ליה הכא ואית ליה תרין להם התורה ולהחזירם : השובה

לרבנן . פי׳ למה שפירש לבו לפיל לבקביעת בל אשה שפלפה ש"ו רכל לעיל לבקביעת בלולי שבה שבה שרו דירחא פליגי :

ולבסוף פירש מתן שכרה דכתיב ויגד משה כחשר דברים *שמושכין לבו של אדם כאגרה ואיכא דאמרי בתחילה פירש מתן שכרה דכתיב וישב משה דברים שמשיבין דעתו של אדם ולבסוף פירש עונשה דכתיב ויגד משה דברים שקשון לאדם "כגידין תא שמע ששי ששי בחודש ששי בשבת קשיא לרבנן הא נמי רבי יוסי היא ששי למאי רבא אמר לחנייתן

שלישי בשבת ורבי יוסי קאמר לה: וישב ויגד וכי מה אמר הקב"ה למשה . בין וישב משה דנטשה (ונשמע) לויגד משה שאמר להן לישראל ומה לי לפיעבר להי פרישה אמרו ישראל למשה על כך שהולרך משה להגיד למקום והלא לא נאמר בינתים אלא הנה אנכי בא וגו': זו מלום הגבלה . שאע"פ שכחובה אחר מלות פרישה בשלישי נאמרה לו והולרך להשיב שקבלו עליהן: שונשה. של תורה: משכבין. כמו וילך שובב (ישעיה כז) שמונעין מלקבל מפיא אלא עד צפרא סאם יקבלו ישנשו הדברים הללו משבבין את לבם מן המקום ואף של פי כן קיבלו שליהן: כנידין. ירק מר: ששי ששי במדש כו' . לקמיה בעי ששי קמא למאי דהכא ליכא למימר ששי לאותן דכרים דבשלמא שלישי דברייתא לעיל איכא למימר דאיירי בהו דהא כל ג' ימים לבית נקמיה בעי ששי קמח נמחי דיהכח ניכוז נמימר ששי מווען ז כרים ז בשממו שניםי זכל משל לרבנן. דמשמע דבחד בשבח חיקבע ירחה: היאפינו לפה חורה. היה משה מדבר באותן הדברים דעל כרחיך ויגד משה בד' כתיב דברים שקבלו בג': קשיא לרבנן. דמשמע דבחד בשבח חיקבע ירחה: ואקשינו לפה ליה לרי לרי משה מדבר באותן הדברים דעל כרחיך ויגד משה בד' כתיב דברים שקבלו בג': קשיא לרבנן. דמשמע דבחד בשבח חיקבע ירחה:

שה כדני וקא מסתפקא משום דלית, לה פרוזדור. דאלמא פרוזדור דאשה הוא דמסרתא ואם פלפתה אחר ג' עונות שלימות אחורה ור

בהר אע"פ שהיא כתובה אחר וקדשתם היום ומחר שהיא מלות פרישה קודם לכן נאמרה דכתיב בההיא שלייה שעלה בשלישי להשיב להקב"ה דברי העם דנעשה (ונשמע) הנה אנכי בא אליך וסיפא דקרא ויגד משה את דברי העם וגו' וכי מה דברי שמת הגבלה בה' עבוד פרישה ביתיבי "וקדשתם העם ים כאן אנא מנות הגבלה נאמר יש היום ומחר קשיא לר' יוםי אמר לך ר' יוםי לו בו ביום ולקמן תניא לה הכי ולערב אמרה לישראל ולמחרת בד' השכים ועלה והגיד שקבלו עליהם מלות הגבלה ונאמרה לו מצות פרישה וקדשתם היום ומחר ואע"פ שיש עוד ג' ימים עד יום שבת האמרינן לקמן לר"י דמשה הוסיף יום אחד מדעתו: היום ומחר . משמע בה' נחמר לו לפרום ה' וו': פמר לך ר' יוםי. לעולם ברביעי נאמר לו לפרוש ד' וה' והוא הוסיף יום אחד והסכים הקב"ה לדעתו: ופירש מן המשה . לנמרי לאחר מתן תורה מיד משפירש עם יהיו מכת וקבע להן זמן אמרה תורה °והיו חביריו שוב לה חזר לתשמיש: מפ כיום . לריך להיות לילו עמו והא לא הפשר : וקבע להם ומן . חימתי ידבר עמהם: אמרה חורה והיו נכונים וגו'. (h)פירשו מנשומיהן: ולא זמיסידו דכתיב °לך אמור להם שובו לכם קבע לי זמן. לדבורו שאוכל לפרוש ° לאהליכם וכתיב בתריה ואתה פה עמוד קודסלכן: למסליכם. להתיר נשותיכסניודני עמדי ואית דאמרי "פה אל פה אדבר בו

לתשמיש שאסרתי לכס: כן נכר . ינ שבר את הלוחות מאי דריש אמר ומה פסח מומר שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים: שמום שהוא אחד מתרי"ג מצות אמרה תורה °וכל כסורם כולה. חלויה בלוחות הללו בן נכר לא יאכל בו התורה כולה [כאז] וישראל מומרים על אחת כמה וכמה וישראל מומרים על אחת כמה וכמה ומנדן שאינם כדי לה: אשר - אישור שאישרו ושיבחו על שבירתן: ה"ג והיו נכונים שם דהסכים הקב"ה על ידו שנאמר "אשר ליום השלישי ול"ג והיו נכונים לשלשת שברת *ואמר ר"ל ייישר כחך ששיברת ת"ש ימים: הם אמרן יום אחד הופיף. שם יפסודיו נכונים ליום השלישי קשיא לר' יוםי

קודשת בריך הות אמר ליה (ב) ומשה אמר להן היו נכונים לשלשת ימים ולא אמר ליום השלישי אלא פירשו ג' ימים וקרא דכתיב ויהי ביום השלישי בהיות שם היא שלישי למאי לכדתניא "וישב משה את הבקר שלישי לימים שלמים שלילן עמס קאמר: מ"ש . דתניא בברייתא הכי שלישי שלישי בחדש היה שלישי בשבת היה ולקמן בעי שלישי קמא למאי ע"כ במילתא דשלישי קמיירי

והאי קרא דוהיו נכונים ליום השלישי

וקאמר עלה שלישי זה שלישי בחדש: קשים לרכנן . דשמעינן בחד בשבח איקבע ירחא א"כ על כרחך בתרי בשבת אמר ואתם תהיו בתלתא הגבלה בארבעה פריסה ובסביעי

נתנה תורה דהא לכ"ע בשבת נתנה תורה: לכדפנים כו׳. והכי קחמר יום שלישי לדברים שהתחיל משה

להמשיך לבם של ישראל ולפרש עונשן ומתן שכרן ואותו יום היהשלישי בחדש